

[Helle Degn]

Der er sket en femdobling af industriproduktionen. Det er gået stærkt. Men kan Jorden bære det? I de ikkeindustrialiserede lande fører presset fra befolkningstilvæksten også til voldsomme miljøødelæggelser. Hver dag forsvinder der skove fra Jordens overflade på størrelse med hele Sjælland. Det må vække til eftertanke.

Sådan kunne man blive ved med at pege på de problemer, vi står over for. Derfor lyder spørgsmålet også: Kan Jorden bære? Svaret er nej. Kravet på ethvert område er, at det, vi gør i vores egen hverdag, skal være bæredygtigt, økologisk i balance, også på længere sigt, i forhold til de næste generationer. Det er vi optaget af. Det kræver forandringer i vores tilvante adfærd.

Faktisk havde vi forestillet os, at udenrigsministeren her i dag havde fortalt os, hvordan de forskellige ministerier havde reageret på det budskab, som ligger i Brundtland-rapporten. Foran os har vi i dag Danidas holdning til en styrkelse af miljøaspektet i den danske ulands-hjælp. Faktisk havde vi ventet, at der i dag blev givet lidt mere omfattende svar vedrørende en handlingsplan – som regeringen ville prioritere – for landets samlede udenrigspolitik, ikke blot set fra et enkelt departements vinduer.

Faktisk havde vi også ventet, at såvel Industri- som Miljøministeriet havde forelagt nogle planer, overvejelser over, hvordan man kan få sat en bæredygtig udvikling i gang. At Miljøministeriet ikke har lavet en handlingsplan, er specielt sørgeligt, for det er på tide, at dette ministerium kommer ud af den fase, hvor man hovedsagelig har fungeret som et reparationsministerium.

Den grumme skæbne at blive et katastrofeudrykningsdepartement kan Danida også godt løbe ind i, hvis ikke vi lægger vores politikker om. Her tænker jeg på, at Danmark jo er medlem af en lang række internationale foreninger, som nærmest udelukker en fornuftig udvikling. Her kan Danmark gøre en nyttig indsats og argumentere for, at udviklingen vendes.

Vi udelukker tekstilproduktion og tekstilvarer. Vi udelukker råstoffer og halvfabrikata fra den tredje verden. Er det nu så fornuftigt? Danmark er i sine egne politikker også alt for sektoropdelt. Forleden dag så vi en trafikminister, som ligefrem gjorde det til en dyd ikke at

være miljøminister. Daglig hører vi om landbrugs- eller fiskeriministre, som jamrer over strukturtilpasninger. Bæredygtig udnyttelse må vi øve os meget mere på.

Kun ved konkrete fremskrivninger, som vi faktisk mangler i Danidas plan, kan man danne sig en idé om, hvor man vil hen, og hvordan man kommer derhen. Det vil jeg kraftigt opfordre udenrigsministeren og Danida til at gå i gang med i det videre arbejde, ligesom vi mener, at Danidas miljøsektor bør styrkes. Det er godt nok at videreuddanne medarbejderne i ministeriet, men selve miljøsektoren hos Danida finder vi også må styrkes.

Den norske regerings arbejde med Brundtland-rapporten ville det være fornuftigt at skæve til i det videre arbejde også for den danske regering.

Det kræver selvfølgelig økonomiske ressourcer, og det er også derfor, at jeg i mine afsluttede bemærkninger er nødt til at komme mere præcist ind på den danske debat, som udenrigsministeren har foranlediget. Jeg skal beklage, at denne debat finder sted i en situation, hvor udenrigsministeren helt åbenbart er mere optaget af forberedelserne til næste års finanslov end af at bruge bistandsmidlerne mere perspektivrigt. Venstres formand er klart optaget af at få bragt sig selv og Fremskridtspartiet lidt mere ind i varmen.

Ulandsbistandens størrelse og stigningstakt agter Socialdemokratiet ikke at røkke ved. Jeg har godt set, at dagbladet Børsen har bragt et gammelt socialdemokratisk forslag om en dæmpning i stigningstakten frem. Vi har ikke lagt skjul på, at vi har skiftet spor, og det blev allerede i 1985 fastslået i en dagsorden i Folketinget.

Venstres overraskelsesangreb på sine samarbejdspartnere kan vi andre jo kun se på med undren. CD-gruppeformandens efterlysning af diplomati, kammeratskab og hensigtsmæssighed i regeringssamarbejdet kan den undrende befolkning nok godt forstå, ligesom vi kan forstå Kristeligt Folkepartis svære kamp for politisk troværdighed i en mærkesag som hjælpen til den tredje verdens fattigste befolkninger.

Støj på linjen kan også gå hen og blive farlig lige nu, hvor regeringen gerne vil indlede trepartsforhandlinger den 9. februar med arbejdsmarkedets parter. Med den åbenlyse uro, der er i regeringen om drastiske offentlige besparelser